

Miroslav Tota

ZABIL

JSEM...

Miroslav Tota

ZABIL JSEM...

SLOVO AUTORA

Smrt člověka je většinou chápána jako trest. Nespravedlivý trest. Ať byl mladý nebo starý. Ať už zemřel třeba na stáří, na nemoc nebo z jakéhokoliv jiného důvodu. Třeba proto, že jej někdo připravil o život. Svým úmyslem, svou chybou, neopatrností či omylem. Mezi námi žije mnoho neznámých lidí, kteří jiného zabili. Ne úmyslně. Prostě proto, že se to stalo. I pro mnoho z nich je vlastní skutek tak radikálním trestem, že již ani nemůže být převyšěn jakkoliv vysokým trestem uděleným justicí. Obyčejný život takového člověka rázem končí a nastává velmi složité a často dlouhé období vyrovnávání se s osudem. Pohledu do nitra takového člověka a jeho cestě k nalezení nového smyslu života je věnována tato kniha.

autor

ŽIVOTNÍ CHYBA

Život je největší dar, kterého se člověku dostává. Malý človíček přichází na tento svět zcela neposkvrněný, s čistou duší a milujícím srdcem. Spatřuje světlo světa, aby poznal, co je život, a aby se stal okamžitě jeho nedílnou součástí. Stává se automaticky kousíčkem své rodiny, své země i celého vesmíru. Zatím nemá představu, jaký ten život bude nebo jaký by ho chtěl mít. Nemá plány, které by se snažil od samého počátku naplňovat. Je tady, aby dělal radost svým nejbližším.

Z malého človíčka vyroste za krátký čas sličná slečna nebo šarmantní klučina. V této době už má tento tvor svůj rozum, své představy, vize a přání. Připravuje se do života tak, aby byl schopen si je sám nebo s pomocí jiných naplnit. Je plný elánu. Je jako sopka, která si potřebuje čas od času odfouknout, aby splnila část svých předsevzetí a nabrala síly na plnění těch dalších.

Jeho rodiče jsou na něj pyšní. Po léta jej vychovávali tak, jak považovali za nejlepší a nejsprávnější. Vštěpovali mu své ideje, znalosti a představy. Připravovali jej pro budoucnost, kterou by se neměl nechat unášet, ale kterou by měl tvořit. Člověk je v rozpuku. Je jako poupě, které se chystá k rozkvětu, nebo ptáče, které se připravuje ke svému prvnímu nesmělému vzletnutí.

Zde vyvstává otázka. Viditelně zbytečná a prázdná. Drsná a s předem jasnou odpovědí. Má někdo právo přerušit či ukončit ten rozkvět plný očekávání, znemožnit člověku jeho pokus o první nesmělý let? Samozřejmě, že nemá. Posláním mladého člověka je život. A je lhostejno, jaký je nebo jaký bude. Prostě život. A pokud možno dostatečně dlouhý, aby poskytl člověku možnost se ho plnohodnotně účastnit.

Těžko se mi to píše, ale já jsem ten, který udělal ten nejhorší čin, jaký lidstvo zná. Zabil jsem. Ukončil jsem předčasně život nerozvinutého poupěte připraveného co nevidět odhalit plnou krásu své osobnosti. Připravil jsem nešťastné rodiče o jejich mladou dceru a bratra o jeho milovanou mladší sestru.

Říkám to přímo bez vytáček. S plným vědomím své odpovědnosti za hrůzný čin, který se nedá žádným trestem ani žádným jiným činem napravit. Takový čin je konečný, fatální, bez možnosti jej vzít zpět.

Ve svém vyprávění se nechci a nebudu vymlouvat nebo omlouvat. Cítím však potřebu se někomu svěřit. Otevřít svou nešťastnou duši. Potřebuji někomu vysvětlit okolnosti, které vedly k velkému neštěstí. Ne se na ně vymlouvat. Chtěl bych popsat pocity člověka, který má za sebou takovou smutnou skutečnost. Možná mi to pomůže aspoň částečně ze sebe smýt tu hroznou pachůť smrti a začít znovu myslet na život. Na život, který jsem nedopřál jinému mladému člověku.

Omlouvám se. Je to vůbec přijatelné? Dá se, i když lidsky a upřímně, omluvit za něco tak strašného? Zřejmě nedá. Přesto se ze srdce omlouvám všem, kterým jsem takto hrozně ublížil a které jsem hluboce zranil. Kterým jsem vzal jejich lásku i kus jejich vlastního

života. Omlouvám se, přestože vím, že můj čin je neomluvitelný a nejbližším jejich miláčka nevrátí. Omlouvám se i mé rodině, která na sebe bere částečně vinu za něco, co nezpůsobila. I ona trpí. I když jinak než pozůstalí. Učinil jsem mnoho nevinných lidí nešťastnými. Za co? Proč? Proč právě já? To jsou otázky, s kterými prožívám každou mučivou noc. Odpovědi na ně nenalézám. Možná se mi podaří k nim alespoň přiblížit při svém smutném vyprávění. A pokud se rozhodnete mne vyslechnout, bude to znamenat alespoň malý kousíček mého návratu do života.

OBYČEJNÉ DÍTĚ

Odpusťte mi, že své vyprávění vezmu trochu zeširoka. Rád bych ukázal, že jsem byl vždy obyčejným člověkem. Nikdy jsem nedělal nic, kvůli čemu by si na mne měli lidé ukazovat prstem. Nic, čím bych komukoli ubližoval. Nic, za co bych se měl stydět.

Narodil jsem se v nemajetné rodině. Otec pracoval jako geodet a matka jako prodavačka v bufetu. Bydleli jsme v pronajatém městském bytě. Peněz doma nikdy nebylo nazbyt. Rodiče proto žili skromně. Většinu peněz utratili za bydlení a stravu. Otec k tomu všemu ještě dost cestoval kvůli práci, což stálo také nějaké peníze. O co více cestoval, o to méně času měl na sebe a svou rodinu. O to více si ale také vážil času, který mohl strávit doma s námi.

Obě babičky a dědy si už moc nevybavuji. Znal jsem je vlastně pouze jako malé dítě. Viděl jsem je jen několikrát, když k nám přijeli na návštěvu. Bydleli daleko na to, aby se o nás někdy postarali nebo aby nás navštěvovali častěji. Hlavně ale brzy zemřeli. Proto jsem se s nimi již jako odrostlý mládenec nesetkal.

Jelikož rodiče žili skromně, vedli ke skromnosti i mne a mého bratra Lud'ka. Ne že by nám nic nedopřáli, ba naopak. Koupili nám vždycky všechno, co jsme potřebovali do školy, co bylo nezbytné pro naše klukovské hry a čas od času i nějakou dobrotu, kterou si sami vždycky odpírali. Učili nás však se vším dobře hospodařit, šetřit své

věci, aby nám co nejdéle vydržely, a strádat každou korunu, která by se nám mohla hodit později. Kromě toho nás vedli ke slušnému chování. Neexistovalo, abychom někoho v domě nebo ve škole nepozdravili. Nikdo nás nemusel nutit, abychom uvolnili místo k sezení v tramvaji nebo v autobusu staršímu člověku. Ochotně a dobrovolně jsme pomohli starší paní sousedce s nákupem, pokud bylo vidět, že je pro ni příliš těžký.

Vzpomínám si na případ, kdy se jedni naši sousedé stěhovali do jiného domu. Oba byli staří. Neměli nikoho mladšího, kdo by jim se stěhováním pomohl. K dispozici měli jen řidiče nákladáku, který sám nemohl vše zvládnout. Tak jsme jim s Luděkem nabídli svou pomoc. Vynosili jsme jim ty nejtěžší kusy ven na auto. Brali jsme to jako samozřejmost. Skutečně jsme v sobě měli zakořeněnou skromnost, ochotu a úctu k jiným, nejen starším lidem. Kolikrát nám sousedé říkali, jak jsme slušně vychovaní. Neříkám to proto, abych sám sebe pochválil. Chtěl bych jen ukázat, že jsem byl skutečně obyčejné dítě.

Ve škole jsem vždy patřil k lepším studentům. Učení mi šlo dobře a bavilo mě poznávat pořád něco nového. Nejraději jsem měl všechny předměty, které měly nějaký vztah k přírodě. A kupodivu jsem si oblíbil také matematiku. Proto jsem nosil ze školy většinou jen samé jedničky nebo dvojky. Rodiče z toho měli samozřejmě radost. Můj bratr Luděk byl na tom o něco hůř. Ale nebylo to nijak tragické. I on procházel jednotlivými stupni bez větších komplikací.

Jako dítě jsem rád běhal. Nejen na stadionu, ale všude. V parku, po chodníku, v lese. Vždy jsem chtěl být všude co nejrychleji. Proto

jsem také reprezentoval školu na různých závodech. Občas mě neminula nějaká medaile.

Sousedé našim často říkali, že jsem se jim pěkně vyvedl. Že by bylo dobře, kdyby byly všechny děti takové hodné a pozorné. Ale Lud'ka chválili také. I ze školy na mě chodila většinou jen samá chvála. Byl jsem prostě bezproblémové dítě.

RODINA

Ze svého dětství jsem si odnesl docela důležitý poznatek. Že rodina je základem šťastného života každého člověka. Že rodina je společenství dvou a později několika málo lidí, kteří se dobrovolně rozhodli sdílet společný životní osud. Sdílet jeho pozitivní stránky spojené s úspěchem, štěstím a spokojeností. Ale také sdílet jeho stíny. Prát se společně s osudem, jestliže k nám není zrovna přívětivý a přináší nám nějaká zklamání či starosti.

Oženil jsem se ve svých šestadvaceti letech. Byl jsem již dost vyzrálý na to, abych unesl na svých bedrech zodpovědnost nejen za sebe, ale i za Martinu, svou ženu. Ona byla o tři roky mladší. Byla krásná. Ale proč byla. Stále je krásná. I když už jí nějaký rok přibyl. Pracovala jako kadeřnice. Tam jsem se s ní také poprvé potkal, když jsem si tam zašel upravit svou hlavu. Byla velmi milá a inteligentní. Brzy jsem vytušil, že právě s ní jsem ochoten sdílet společný životní osud. A nejen ochoten, ale že budu šťastný, bude-li o to stát i ona.

Naše svatba po poměrně krátké známosti nebyla nijak velkolepá. Mezi hosty byli převážně členové obou našich rodin. Byl jsem rád, že se naše rodiny spřátelily stejně jako já s Martinou. Všichni nám přáli do našeho společného života zdraví, hodně štěstí a brzy nějakého maličkého človíčka, který by nás obšťastňoval.

Jako každá správná nově založená rodina jsme se oba museli osamostatnit od svých rodičů. Koupili jsme proto nevelký rodinný domek na kraji města. Byl v docela dobrém stavu, proto stačilo na něm udělat jen pár menších úprav. Ty jsem většinou zvládl sám. Rychle jsme si na vlastní bydlení v našem hnízdečku zvykli.

Dva roky po svatbě se nám narodila Alenka. Bylo to moc šikovné miminko. Měla husté černé vlásky a hnědé oči. Martina pořád říkala, že je po mně. Já jsem jí zase oponoval, že je celá maminka. Ale to je přece jedno. Hlavně že je zdravá a šikovná.

Alenka rostla jako z vody. Všechny dětské dovednosti se naučila velmi brzy. Nejenže začala mluvit již ve dvou letech, ale i docela pěkně zpívala. Říkali jsme, že z ní bude jednou výborná zpěvačka. Svůj rychlejší vývoj si přenesla i do školy. Učení ji moc nebavilo. Hodně toho znala již před nástupem do školy, tak že ve škole se často nedověděla nic nového. Proto taky občas přinesla ze školy poznámku, že při vyučování vyrušuje. Sice jsme jí za to vždycky vyhubovali, ale věděli jsme, že zlobí jen proto, že probírané učivo už má v malíčku.

Dnes je z Alenky krásná slečna. Je vysoká, štíhlá a ráda se směje. V současné době studuje na pedagogické škole. Již od mala si hrála na paní učitelku. K mladším dětem měla vždy pěkný vztah. Ráda si s nimi hrála a učila je. Protože je bezprostřední a stále usměvavá, má ve škole hodně kamarádek a kamarádů.

Já jsem začínal svou pracovní kariéru jako účetní. Postupem času jsem začal pracovat ve zdejší bance. Práce mi docela šla. Vypracoval jsem se postupně až na pozici vedoucího jednoho oddělení. Mám zde docela dobré jméno a respekt podřízených. Jednou z výhod tohoto

zaměstnání, kromě poměrně slušného příjmu, je, že banka není příliš daleko od mého bydliště. Do práce jezdím autem asi tak půl hodiny. Ráno odjíždím většinou na osmou hodinu, někdy na sedmou. Domů se vracím běžně po šesté večer. To je dáno mým postavením v bance spojeným s náročným obsahem mé práce a vysokou zodpovědností.

DEN, KTERÝ ZMĚNIL MŮJ OSUD

Ten den měl být stejný jako všechny ostatní. Nečekal jsem nic mimořádného. Nebyl pátek ani třináctého. Byla středa sedmého. Jako obvykle jsem vstával v šest hodin. Alena ještě spala. Škola jí začíná až od devíti. Společně s manželkou jsem se nasnídal a připravil si podklady na ranní poradu. Venku pomalu svítalo. Sluníčku se na oblohu příliš nechtělo. Bylo zamračeno a na některých místech byla vidět mlha. „Nic moc,“ pomyslel jsem si. Před sebou jsem měl zhruba půlhodinovou cestu do zaměstnání.

„Kdy dneska přijedeš?“ zeptala se manželka před mým odchodem.

„Proč se ptáš? Potřebuješ něco?“

„Na večer máme přece ty lístky do divadla. Tak abys to stihl.“

„No vidíš. Na to jsem úplně zapomněl. Odpoledne mám několik schůzek, ale snad budou krátké. Předpokládám, že do šesti bych mohl být doma.“

„Tak se snaž. Byla bych nerada, kdyby měly lístky propadnout,“ uzavřela manželka náš rozhovor před mým odchodem.

Už jsem chtěl odejít, když jsem si uvědomil, že jsem nechal ležet všechny své pracovní dokumenty v kuchyni na stole. Bez nich bych dnes nebyl v práci příliš platný. Vrátil jsem se tedy pro ně. Chvíli mi trvalo, než jsem je řádně zkompletoval a prověřil jejich úplnost. Poté jsem ještě jednou políbil Martinu a vyrazil ven.

Odemknul jsem svého Superba a nastartoval motor. Před odjezdem bylo třeba ještě otřít zarosená okna. Při průjezdu obcí byla ještě slušná viditelnost. Mlha se plížila při zemi, jako by chtěla tvořit autu nadýchaný polštář, po kterém se bude lehce vznášet. To mi připomnělo včerejší zprávy o počasí, které ranní mlhy avizovaly. A nepletly se. Za pár minut jsem vjel z otevřeného terénu do lesa. A tam se situace prudce změnila. Mlha se roztáhla od silnice vzhůru a vytvořila tak neprostupnou bílou zeď. Najednou jsem viděl tak na tři metry. Rozsvítil jsem mlhová světla. Skutečně jsem je rozsvítil? Ani to nebylo poznat. Pouze kontrolka na palubní desce dávala signál, že jsou mlhovky zapnuty. „Ještě že znám cestu dobře. Jinak bych skončil brzo někde v příkopu,“ uklidňoval jsem se. Pravou nohou jsem jen tak zlehka šimral plynový pedál. „Doufám, že srnky a divočáci zůstali dneska doma,“ polohlasně jsem se ujišťoval. Pomalu jsem kapotou rozrážel tu nekonečnou bílou stěnu, která ne a ne ustoupit. Zdálo se mi, že dlouhý les by už měl každou chvíli končit. A s ním by se mohla roztrhnout i ta příšerná mlha.

Na jízdu mlhou jsem byl zvyklý. Vždyť již jezdím mnoho let téměř denně do práce, na nákupy, na výlety. Jezdím třeba jen pár kilometrů, ale někdy také stovky kilometrů do zahraničí. Netvrdím, že mám mlhu rád. Kdo by také měl. Ale dosud jsem vždy s pomocí mlhových světel nad mlhou vyhrál. Nikdy však nebyla tak hustá a dlouhá jako dnes.

Ostatní řidiči jako by se tohoto počasí zalekli. Před sebou ani za sebou jsem celou dobu nikoho neviděl. Dokonce ani proti mně jsem žádné auto nezaznamenal. Připadal jsem si, jako bych se sám jediný

vydal na dobrodružnou cestu bílou tmou. Jako bych se ocitl na nějakém zvláštním konci světa, který končí právě v této mlze. Jako by ostatní řidiči tušili, že venku to dnes k výletům moc není. A taky asi nemuseli do práce jako já.

Už jsem se začal uklidňovat, že les končí a za ním už musí být lépe. Cestu jsem znal téměř dokonale. Ještě dvě zatáčky a krátká rovinka. Potom vyjedu na volné prostranství. Tam už bude mít mlha dost prostoru, aby se rozprostřela po celé krajině.

Vtom mě vyděsila prudká rána. Tupá a řinčivá zároveň. Auto sebou škublo a uhnulo kousek na stranu. „Co to bylo?“ vykřikl jsem otázku, na kterou mi nemohl nikdo odpovědět. V první chvíli jsem nevěděl, zda mám jet dále nebo zastavit. Mozek však rychle zafungoval a nařídil mi zajet ihned ke krajnici a zastavit. Chvíli jsem jako v transu zůstal sedět v autě a poslouchal, jestli uslyším nějaký zvuk, který by celou událost vysvětlil. Neslyšel jsem nic. Ticho bylo zničující. Celý rozechvělý jsem vystoupil z auta. Pohled na jeho pravou stranu mě vyděsil. Pravý blatník a část kapoty byly pomačkané. Vydal jsem se se zlou předtuchou pár metrů zpátky na místo, kde došlo k nárazu. Doufal jsem, že nedošlo k ničemu horšímu, než že do mne narazil divočák nebo srna. Snad jsem se kvůli tomu začal i modlit.

Nejprve jsem šlapal do tmy. Do bílé tmy. Pak jsem zblízka uviděl obrysy něčeho kovového. Lépe řečeno, uviděl jsem něco pokřiveného, co vypadalo jako kolo, až poté, co jsem přes ně málem přepadl. V tu ránu mě polil pot. Na kole kanec ani srna nejezdí. Co tady, sakra, dělá kolo?

Ležela nehybně asi o pět metrů dále. Mladá žena. Nebo spíše dospívající dívka. Patnáct, šestnáct let? Krásné děvče s dlouhými černými vlasy. Vypadala, jako by právě usnula. Jako Šípková Růženka. Ale na pohádky ani na obdiv krásného těla nebyl zrovna ten správný čas.

Myšlenky na Šípkovou Růženku jsem rychle zahnal a sklonil jsem se k dívce. Zmatečně jsem zavzpomínal, co jsem se tolikrát učil a slyšel o poskytování první pomoci. Na první pohled bylo zřejmé, že děvče nedýchá. Proto jsem neváhal a celý rozechvělý začal s masáží srdce. Rychlostí asi dvou stlačení za vteřinu jsem mačkal její mladý hrudník a věřil jsem, nebo aspoň doufal, že se za chvíličku vrátí k životu. Masáž však byla čím dál těžší. Moje ruce už byly vysílené a Růženka dále spala a spala. Byl jsem stále zoufalejší. „Krucí, prober se! Přece mě v tom nenecháš!“

Bohužel nechala. Všiml jsem si temné kaluže krve pod její hlavou. Přemohl mě strach, děs, lítost, bolest, smutek. Neschopnost najednou cokoli udělat. Bezmocnost. Dal bych cokoli za to, kdyby se najednou posadila a řekla, že je vše v pořádku. Nebo kdybych se probudil a zjistil, že to všechno byl jen ošklivý sen. Vždyť to přece nemůže být pravda. Mně se přece nic takového nikdy nestalo a ani nemůže stát! Copak se něco tak děsivého může stát obyčejnému slušnému člověku? Vždyť já mám doma taky takové podobné děvče. Co bych dělal, kdyby se to přihodilo právě jemu?

Celou tu dobu po silnici neprojelo jediné auto. Jediný člověk, který by mi pomohl. A také jediný svědek této nešťastné události. Byl jsem zmaten a zoufalý. Nebyl jsem schopen se zamyslet a rozhodnout,

co bych měl v takové situaci správně učinit. Možná jsem to trošku věděl nebo aspoň tušil. Ale co moje rodina? Co moje práce? Vždyť tím všechno ztratím. Nebo jsem už ztratil?

Moje bezradnost trvala možná dvě nebo tři minuty. Poté jsem se rozhodl. Nebyl jsem si však jistý, zda správně. Nebo spíše nejlépe, jak bylo v dané situaci možné. Dívčino těžké bezvládné tělo jsem odtáhl ze silnice a opřel o blízký strom. Naposledy jsem se na ni podíval. Její krásné uhlíkové vlasy byly spletené krví. Na nohou jí chyběly boty. Ty jsem nikde v té mlze neviděl a ani jsem je nehledal. Už jsem nečekal, že otevře své veliké oči a všechno bude v pořádku. Oči zůstávaly nenávratně ukryty pod záclonkou zavřených víček. Smířil jsem se s tím, že situace je konečná, definitivní. Kupodivu ze mne v ten moment spadl stres a trochu jsem se zklidnil.

Po posledním pohledu na dívku, která jakoby odpočívala opřená o statný strom, jsem nasedl do auta a jel domů. Do práce jsem nemohl. Byl jsem celý rozklepaný, špinavý a dezorientovaný. Také auto neslo následky nehody. V autě jsem se nemohl soustředit na žádnou myšlenku. Jen jsem si ulevoval: „Do prdele! Do prdele!“ Pořád mi hučelo v hlavě, jestli jsem neměl celou situaci řešit jinak. Zda jsem neměl zavolat záchranku. Ale k čemu? Dívce už stejně nebylo pomoci. Policii? Vždyť bych se už nemusel setkat se svou rodinou, se svými kolegy v práci. Byl jsem v situaci, která neměla řešení. Alespoň pro mne.

Ani nevím jak a za jak dlouho jsem se dostal domů. Určitě jsem jel strašně pomalu. Ruce se klepaly a nebyly téměř schopny udržet přímý

směr. Nesledoval jsem čas, ale jízda mi musela trvat alespoň dvakrát tolik než normálně.

„Ahoj Pavle. Co tady děláš?“ nechápala můj náhlý návrat domů Martina, moje žena. „Něco jsi zapomněl? Nebo už zůstaneš doma?“ Odpovědi se nedočkala. Sednul jsem si na gauč a ukryl svou tvář do dlaní. V tu chvíli se mi všechno vrátilo do mé hlavy. Najednou jsem opět slyšel ten tupý náraz následovaný ostrým zvukem kovu. Znovu a znovu se na mne dívala bledá tvář mladé dívky. Znovu jsem ji táhl ke stromu a opíral o drsný kmen. Z očí se mi řinuly slzy. Ze smutku z úmrtí mladého člověka. Z hrůzy, která mě teď čeká. Vstal jsem z gauče a z baru vytáhl nejbližší láhev čehosi, co mi mělo pomoci. Nalil jsem si jednu skleničku a vypil ji na ex. A ještě jednu. Potřeboval jsem spláchnout všechnu tu pachůť krve a nepřítomného pohledu.

„Proboha, co se stalo? Ptala se Martina. Její klid se vytratil neznámo kam. Tušila nějaké špatné zprávy. Nebyl jsem schopn slova. Jen jsem stál a nepřítomně zíral na Martinu. Něco říkala. Vnímál jsem ji ale někde zdálky. „Tak řekneš mi už konečně, co se stalo? Děsíš mě.“

„Zabil jsem,“ vyplulo téměř neslyšně z mých úst.

„Co to povídáš? Jak zabil? Koho jsi zabil? Proč říkáš takovou hrůzu?“ Martina jako by nechtěla věřit a ani slyšet ta hrozná slova o zabití. Stále doufala, že jí to nějak vysvětlím a bude zase dobře. Jenže žádné vysvětlení se nenabízelo a dobře být nemohlo. Teprve nyní si všimla mého špinavého oblečení. Kallhoty jsem měl zablácené. Na košili byly vidět skvrny od krve. Od její krve. Při pohledu na zakrvácenou košili Martině došlo, že se skutečně stalo asi něco strašného. Něco, co se jen tak nevysvětlí. Celá se rozklepala. I hlas se

jí začal třást. „Tak řekni, kruci, co se stalo! Vždyť jsi měl být v práci. Od čeho je ta krev?“

„V lese byla strašná mlha,“ začal jsem popisovat, co se přihodilo, „nejednou jsem uslyšel, že jsem do něčeho narazil.“ Znovu se mi před oči vrátil mrtvý pohled mladé ženy. V očích, které mi teprve před chvílí vyschly, se opět objevily slzy. Musel jsem se však z toho vyzpovídat. „Zastavil jsem a šel jsem se podívat, co se stalo. Myslel jsem, že jsem srazil nějakého kance nebo srnu... Bylo to ale mladé děvče...“ Potřeboval jsem se napít. Vzal jsem si sklenku vody, která stála na stole a vypil jsem ji až do dna. „Kousek od dívky leželo kolo. Nedýchala. Její oči koukaly někam do jiného světa. Byl to hrozný pohled. Odtáhl jsem ji ke stromu a jel domů.“

Martina jako by zkameněla. Němě na mě zírала svýma velkýma hnědýma očima a nevěřila tomu, co slyší. Nebyla schopna slova. Dlouhou chvíli jsme jen tak vzájemně na sebe hleděli a mlčeli. To ticho bylo otřesně stresující a hrůzostrašné. Přerušovalo ho pouze tiché tikání kuchyňských hodin. Teprve když se aspoň trochu vzpamatovala, potichu spustila: „To není možné. Řekni, že to není pravda. Jak se to mohlo stát? A proč se to stalo právě tobě? Vlastně nám? Nemohl jsi jí nějak pomoci? Nebyl tam někdo jiný, kdo by pomohl? Volal jsi někoho? Doktory, policii?“ Smršť krutých otázek bez vysvětlujících odpovědí.

„Nemohl jsem. Už byla mrtvá. Byl jsem bezradný. Nevěděl jsem, jak se zachovat. Kolem zrovna nikdo nejel. Ale já za to přece nemůžu.“

Martina začala chodit nervózně po pokoji sem a tam. Prošla až do kuchyně a zase zpátky. Chopila se vedení, jelikož já jsem byl vyždímaný jako suchá školní houba. Přemýšlela, jak by to vyřídila za mě, když já jsem to nedokázal. „Pavle, vždyť ji už musel dávno někdo najít. Musíš se přihlásit na policii. Nemůžeme přece čekat, až si pro tebe přijdou domů. Musíš jim to nějak vysvětlit, nějak zdůvodnit. Dokázat, že za to nemůžeš.“

„Ale to právě nemůžu udělat. Jak to pak vysvětlím Aleně? A co v práci?“

„A jak jí chceš vysvětlovat, že čekáš, až si pro tebe přijdou? Musí ti být přece jasné, že to nemůže dopadnout jinak. Těžko ti potom někdo uvěří, že za to vlastně nemůžeš. Že to byla nešťastná nehoda.“

Měla určitě pravdu. Jinak to dopadnout nemůže. I kdyby na mě nepřišli, což je prakticky téměř vyloučené, dokázal bych žít s takovou zátěží někde ve stínu? Asi ne. Kolikrát jsem se rozčiloval, když jsem viděl v televizi případy, že řidič, který zavinil dopravní nehodu, z místa nehody ujel, aniž by se přesvědčil, jestli někdo nepotřebuje lékařskou pomoc. Bral jsem to vždy jako největší lidské selhání. A teď stojím takříkajíc na stejné straně barikády. Teď již zřejmě chápu pohnutky řidičů, kteří se dříve zachovali stejně jako já nyní. Zbaběle, nelidsky a nezákonně. I oni zřejmě mysleli především na sebe, svou rodinu, svou pověst nebo na své postavení v práci. Nenapadlo je pomyslet na oběť svého počínání, na jeho rodinu a přátele. Tak jak jsem na ně nepomyslel ani já.

„Máš pravdu. Sbalím si s sebou jen pár věcí a půjdu,“ rezignovaně jsem přistoupil na argumenty Martiny. „Zkus to, prosím tě, nějak vysvětlit Aleně. A dej vědět taky do mé práce,“ požádal jsem ji.

„A neměl bys Aleně zavolat raději hned?“

„To nemůžu. Nevím, co bych jí řekl. A jak by to do telefonu přijala. Řekni jí o tom raději sama, až přijde ze školy.“

Nevratné rozhodnutí o přihlášení se na policii nebylo jednoduché. Bylo však jediné možné a správné. A nedalo se již odkládat. Od toho hrozného okamžiku již uplynulo několik hodin. Pátrání policie se již určitě rozběhlo na plné obrátky. Kdoví, za jak dlouho by zazvonila u našich dveří.

Vzal jsem si sbalenou tašku a rozhlédl se po bytě. Jako bych se sem již neměl nikdy vrátit. „Nemám jít s tebou?“ nabídla tiše Martina svůj doprovod jako mou psychickou podporu. V očích se jí leskly slzy. Objal jsem ji, jak nejsilněji to šlo. „Mám strach,“ přiznal jsem se, „ale půjdu sám. Ty počkej na Alenu.“ Chvíli jsme vydrželi ve společném objetí. Kuličky slaných a pálivých slz se nám oběma kutálely po tvářích. Naposledy jsem ji políbil na rozloučenou. Musel jsem jít. Jít do neznáma. Jít někam, odkud již nebývá cesty zpět. Vyšel jsem ze dveří. Po pár krocích jsem uslyšel jen tiché cvaknutí zámku. Dveře se za mnou zavřely. Naposledy?